

ema elas veel mõne aasta kui lapsehoidja Tallinnas ühe kaupmehe majas, kus laste õnnetu elufäik tal mitukord südant waewas ja pisaraid filmi kasvatas, enne kui surm teda, wana, wäind ja waene, mulda viis puhkama.

Willemist ütlesin jutu hakatusel, kuda ta Tallinnas foamehe teenistust leidnud ja osava kingsepa tööga kaunist raha kopilaid lõpu oli pannud, senni kui kindlasti herra pärandusest saadud raha intressi peal seisnes ja iga aasta rahakogu suuremaks kasvatas. Kaks tütart ja ühe poea, mis abielus temale sginenud, läksid ta koositada, andis siis poea ühe kaupmehe juure poepoisiks, kus ta veel isa elu aegl kaupmehe selliseks sai ja üks igapidi riiduwäärt noor mees oli, kes ei ülekokut ega lustiliku seltsi trahteride peal ei armastanud, waid mõistlikult elas ja oma pisulefest teenis, tuje palka häästi kokuhoidis. Willemi noorem tütar sai ühe Saks tiiblariile abikaasaks. Ka seda rõemu-pääwa oli isa siim veel näha saannd, aga mõned kuud peale seda läks ta puhkama. Paar östat iljamine wiidi ka tema abikaasa muru alla, kadund mehe kõrva, kellega ta elupäiwil ühilmeelel õnnelikult oli elanud ja nüüd ka oma kaduwat põrnu, keha ühes sängis tulewa nimiku wästa seeks moondas, kus teda algmiselt oli wõetud, ja kust waim, kui paeluust veabnud liblikas, Isa juure tagasi läks, kes teda siiri-seseks aekas kaduwa keha elustusjels sün wangis oli idanud. Lapseth olik fena mälestuse kiri wanemate

haua peale laastnud panna, ja leidsid kui wara iselészis hukasid jagama, et enam seitse sada rubla hõbedat iga ühele osaks sai. Wanem tütar oli ühe rika mõisniku pravaa juures toaneitsi tallitust wõtnud. Mõni aasta iljemine leidis Willemi poeg, kui üks õiglane mees igalt poolt nii palju usaldus ja sõbraliku abi, et linna alevis ema rehnungi peale üht weiket posdi wõis asutada. Semees ja wanem õde andsid wanematest päritud raha tema fätte intressi peale, ja läks wanem õde, et wend veel alles poismees oli, temale perenaiseks mojaesse. Lük aega läks weike kaubaaja-mise igapidi wäga õnnelikult edosi, kõik, mis noor kaupmees etewõtis, sigines tema käes. Seal kosis ta ühe nõuka kodaniku tütre abikaasaks ja hukas naisega saadud kaasarahaga laiemalt kouplema. Tema östis iga aasta wõera ja oma rahaga palju linu ülesse, mis suutemate kaupmeestite käe läbi laewadega üle mere saadeti. Se lina-kouplemine tõi rohkemast raha siisje, kui pisule poelaup linna alevis, sellepärost meie kaupmees Willandi linna enesele teise lina-kauba poe alustas. Kui õiglane, wirk ja osav mees leidis ta aast aastalt enam sõbru, nii häästi neid, kes kaupa tõivad, kui neid, kes talvel sõigesuuremal kouplemisse aegl raha temale laenosid, mis eest ta iga kuus poolte rubla saab vealt intressi maksis. Ühel aastal, kus linad wäga rohkest ja hääst olid sginenud, östis meie kaupmees neid igalt poolt otsata palju lõpu, osalt rahiva käest, osalt teiste weikemate kaupmeestelt, mis enamilt lõid Niiga läkitati, kus sel yuhul kõige ülem linade hind